

SENTÈNCIA 2000-10 DE 3 DE MARÇ DE 2000

CASS. PENSIÓ DE VELLESA. Art. 41 Reglament tècnic. PROCÉS ADMINISTRATIU. Acte consentit i ferm o reproducció d'un d'anterior. Caducitat de l'acció.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La sentència de data 12 de juliol de 1999 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada per la Sra. E.R.D. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, en la qual sol·licitava que s'anul·lessin les resolucions d'aquest organisme de 22 d'abril i 16 de setembre de 1998, i que, en el seu lloc, li fos reconeguda una pensió de vellesa per un import corresponent a 5.000 punts en qualitat d'assalariada, d'acord amb l'article 41 del Reglament Tècnic de la CASS.

2.- Disconforme amb aquesta resolució, l'agent va presentar recurs d'apel·lació en data 30 de juliol de 1999, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 7 d'octubre següent. Mitjançant el seu recurs, la interessada reproduïx les pretensions que va formular en la primera instància i al·lega que està suficientment acreditada la seva residència a Andorra des de l'any 1963, així com que va desenvolupar una activitat assalariada des d'aquella data, de manera que compleix els requisits que estableix l'article 41 del Reglament Tècnic de la CASS per a percebre una pensió per l'import de 5.000 punts.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat per l'agent se'n va donar trasllat a la representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 28 d'octubre de 1999, en que reproduïx l'excepció de caducitat que va invocar en primera instància i, quant al fons, argumenta que la interessada només va residir de forma legal a Andorra des de l'any 1966, de manera que el treball que hagués pogut desenvolupar anteriorment ha de ser considerat clandestí i, per tant, no regular, i d'altra banda al·lega que no concorren en cap cas els requisits de l'article 41 abans esmentat ja que l'agent va deixar de cotitzar l'any 1984, abans d'arribar a l'edat de jubilació.

4.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Per raons de sistemàtica, la primera qüestió que ha de ser examinada és la que fa referència a la caducitat de l'acció formulada per la part agent, atès que la Caixa Andorrana de Seguretat Social ha reproduït en aquesta alçada les argumentacions que va desenvolupar sobre aquest punt en la primera instància.

Les sentències d'aquesta Sala núm. 99/08, de 19 de febrer, 99/35 i 99/37, ambdues de 20 de desembre, han resolt diversos litigis en que es plantejaven unes situacions equivalents, de manera que procedeix reproduir substancialment els fonaments d'aquestes resolucions, en aplicació del principi d'unitat de doctrina.

La CASS va atorgar a l'agent una pensió de vellesa en funció dels 1.182 punts que havia adquirit, mitjançant una resolució de 28 de novembre de 1996 en que s'indicava expressament la possibilitat d'interposar els recursos adients, facultat que la interessada no va utilitzar, per la qual cosa l'esmentada resolució va guanyar fermesa.

Posteriorment, un cop transcorreguts amb escreix els terminis de recurs l'agent va sol·licitar que se li reconegués una pensió per un import de 5.000 punts, a l'empara de l'article 41 del Reglament Tècnic, petició que va ser desestimada per la CASS en considerar que no concorrien els requisits exigits en aquell precepte.

Com es posa de relleu en les sentències a que abans s'ha fet referència, entre la resolució inicial de la CASS i la posterior sol·licitud de la interessada no es va produir cap canvi en els elements de fet o de dret que existien quan es va dictar la resolució de 28 de novembre de 1996 reconeixent-li la pensió de vellesa. En aquestes condicions, s'ha de considerar que la petició ulterior de l'agent constitueix materialment un recurs contra la decisió de reconeixement de la seva pensió, ja que en realitat es discuteixen els criteris que van conduir a la determinació d'aquella en base a raonaments que ja s'haguessin pogut utilitzar en ser-li notificada la resolució inicial. En d'altres termes, com diu la sentència núm. 99/37, "la interessada estava en situació d'impugnar vàlidament la decisió en el termini de 13 dies calculats a comptar de la notificació de la decisió".

Per tot això, les resolucions de 22 d'abril i 16 de setembre de 1998 que s'impugnen en aquest procés són merament confirmatòries de l'anterior resolució ferma de 28 de novembre de 1996, per la qual cosa la demanda formulada per l'agent ha de ser considerada inadmissible i, en aquest sentit, procedeix desestimar sense necessitat de majors raonaments el recurs d'apel·lació que interposa la interessada.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la Sra. E.R.D. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa de la Batllia el 12 de juliol de 1999.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.